

са останали живи, особно боляры, особно сыромаси. И попыта сулпанъ боляры те: гдѣ спе скрыли ваши те сокровища; а они опговориха и рекоха: Ние собирахмѣ само толко, колко да се хранимѣ, а за богатство нерадихмѣ. Тога султанъ повыкна нихны те слуги, и сось мука ги испыта, гдѣ са скрыли богатство то Господарей своихъ, и разумѣвъ абіе повелѣ да износать сребро и злато и каменіе многоцѣнны на Ать мегданъ, и направиха могила. Изнесоха же и сокровище то отъ света Софія, и направиха и отъ него друга могила.

Толку убо богатство като виде Магомешъ, удивисе, и повелѣ своимъ да мучашъ Грецы те, и посѣкоха сички жены и деца нихны, а простой народъ раздѣли въ робство своимъ Туркомъ. Послѣ отиде въ Патріаршія та, и бешѣ на мѣсто, гдѣ то е сега джамія султанъ Магометъ, и бешѣ въ нея церква та святыхъ Апостоль Петра и Павла.

Излѣзна прочее Патріархъ со сичкій народъ, щото се тамо нахождаше и се поклони султану. Онъ же попыта го: Ты кой си; Патріархъ же рече му: Азь самъ отецъ роду сему. Сулпанъ же рече му: Ты ли си великій Попъ; Онъ же отвѣща: Азь самъ, многолѣтній Царю! Султанъ же рече му: Те пи дарувамъ живота, и тая церква, и по хилядо жълпицы въ година та, и да бъдешъ какво то си и до сега былъ. Патріархъ же рече: Ей многолѣтній царю, ако найдохъ милость предъ тебе, дарувай ми и тоя народъ, кой то е сось мене Султанъ же рече му: колку то са калугере и попове дарувамъ ти ги: а мирски те сички те ще погубимъ, защо то ги найдохъ супостатами мене, и нещать да ми се покорать, и това продумавъ султанъ отиде си.